

E. Baloi

REVISTA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE A ELEVILOR LICEULUI VNIRCA'
FOCSANI

Numărul viitor al „Revistei noastre” va fi dedicat lui Duiliu Zamfirescu.

PREZENȚI ÎN ACEST NUMÁR :

- Șerban CIOCULESCU ● Gh. CHIRIAC ● Ion LEU
- Virgil HUZUM ● Petrache DIMA ● Zigmund LUPU
- Mihaela MIŁOŞ ● Mihaela DULCU ● Mioara ZEHAN
- Anica GISCĂ ● Rodica ȘORICĂU ● Sonia RĂDUC
- Gabriela ȘTEFĂNESCU ● Nela MILITARU ● Gabriel DULCU ● Constantin VASILIU

Amintiri
de la
școală

COORDONATOR : prof. Petrace DIMA
COLECTIVUL REDACȚIONAL :

Mihaela MILOȘ
Mihaela DULCU
Mioara ZEHAN

ILUSTRĂȚIILE :

Vasile PĂNESCU
Rodica ȘORICĂU

TEHNOREDACTARE :

Nicolae ANGHELESCU

PAGINATOR : Matei IORDACHE

REDACȚIA : LICEUL „UNIREA“ FOCȘANI
Str. Cezar Bolliac nr. 15 ; telefon 2659

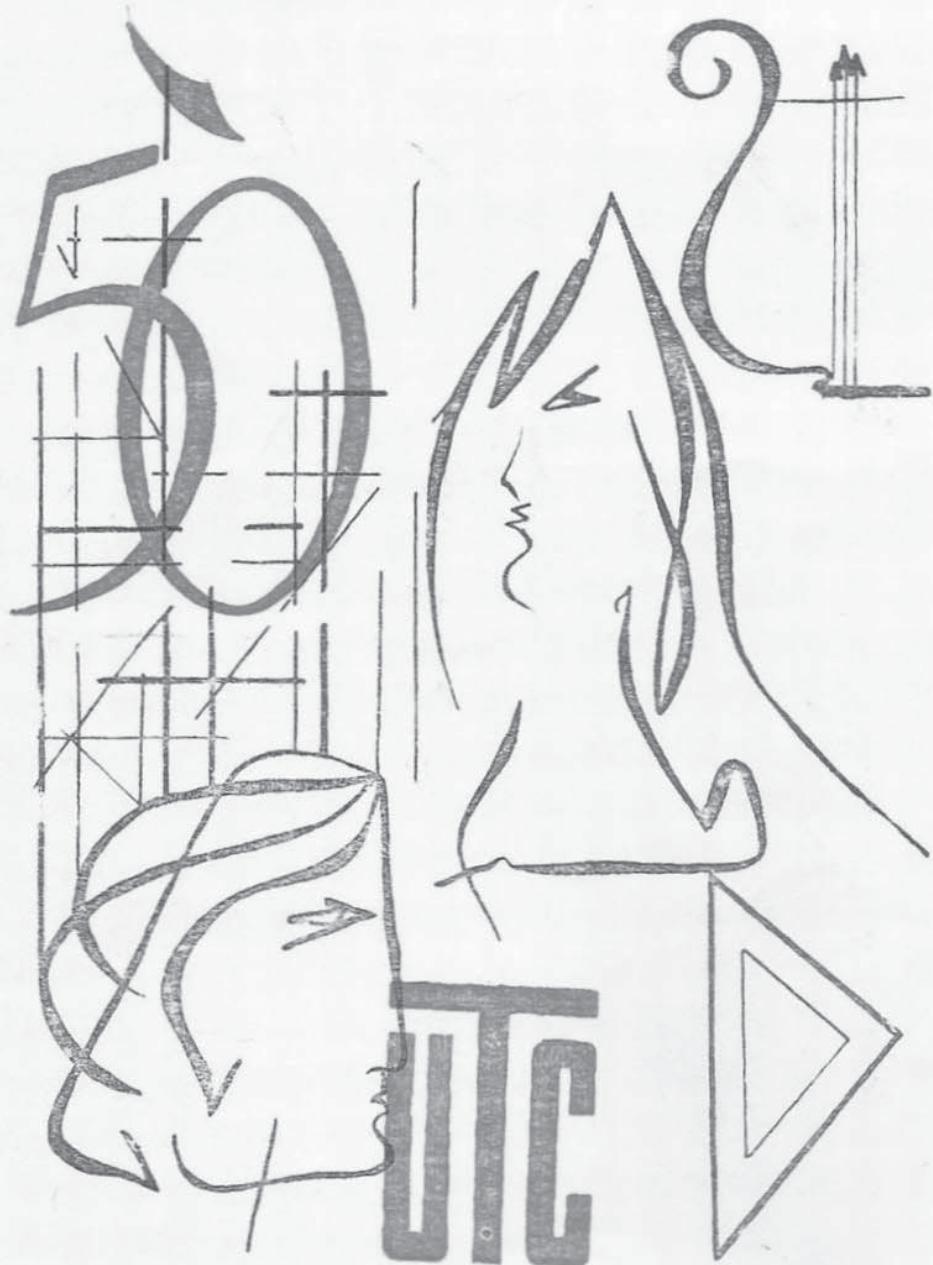
REVISTA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

„Uniunea Tineretului Comunist are îndatorirea nobilă de a milita neobosit pentru formarea omului nou al societății noastre, pentru a sădi în inimile tineretului patriotismul socialist, dragostea față de patrie, față de partid și popor“.

NICOLAE CEAUȘESCU

(Cuvinte la adunarea solemnă dedicată semicentenarului U.T.C.)

Organizația noastră revoluționară este la capătul unui drum semicentenar, glorios și presărat cu jertfe.

Istoria ei este strins legată de istoria P.C.R., este parte inseparabilă a luptei clasei muncitoare, a întregului popor, pentru triumful pe străbunul pământ românesc al idealurilor socialismului și comunismului.

Pagini de ziare, documente de arhivă și manifeste îngălbene de vreme, amintiri sedimentate în memoria militanților care au participat nemijlocit la evenimente, acțiuni și lupte revoluționare, ne vorbesc nouă, tineriei generații de azi, despre prezența uteciștilor în toate bătăliile de clasă inițiate și conduse de partid. Ne vorbesc despre curajul, demnitatea și abnegația cu care uteciștii au înfruntat, în anii grei ai ilegalității, teroarea schinguiurile, inchisorile, mulți dintre ei sacrificându-și, atunci cind a fost nevoie, chiar viața, dar încrezători că idealul pentru care se jertfesc va triufla.

Asemenea fapte de înaltă dăruire rămân înscrise cu litere de aur în istoria glorioasă a tineretului nostru revoluționar, care, în focul bătăliilor de clasă, s-a situat în primele rânduri alături de Partidul Comunist Român.

Să ne aruncăm privirile peste cîteva pagini din trecutul singeros de luptă, pagini care evocă o însemnată parte din momentele cele mai zbuciumate prin care a trecut: măsurile represive, teroarea antimuncitoarească dezlănțuită de autorități împotriva mișcării comuniste după Congresul din mai 1921 al Partidului Comunist Român au culminat, în vara anului 1924, cu scoaterea în afara legilor a P.C.R., a U.T.C. și a altor organizații revoluționare ale clasei muncitoare. Această măsură samavolnică a claselor exploatațioare, prin care se urmărea împiedicare luptei drepte a muncitorilor, a maselor largi populare, nu a putut stăvili însă hotărîrea de acțiune a comuniștilor și uteciștilor

„Desigur că luptătorii sinceri penîu defronarea regimului burghez și întronarea comunismului — relevă circulara C.C. al U.T.C. din iulie 1924 — nu pot fi speriați de dizolvări. Vom continua lupta noastră cu o dublă energie! Dacă este imposibil de a acția legal, vom lucra ilegal”.

Activitatea ilegală impune din partea uteciștilor un deosebit curaj și spirit de sacrificiu, disciplină fermă de organizare, pricere în a menține o legătură permanentă cu masele largi ale tineretului muncitor de la orașe și sate. Congresul al II-lea al U.T.C. a cerut organizațiilor tineretului comunist ca, pe lîngă respectarea normelor conspirative, să folosească în activitatea lor de zi cu zi toate posibilitățile de activitate legală.

În condițiile asprei ilegalități, U.T.C., prin rețea sa tot mai largă de celule din fabrici și ateliere, scoli și universități, din sate și unități militare, a reușit să organizeze lupta futuror categoriilor de tineri, pentru revendicări economice și politice, pentru educarea acestora în spiritul principiilor comuniste, al idealurilor eliberării clasei muncitoare din lanțurile exploataților și asupririi, al apărării și promovării intereselor

vitale ale poporului. În luniile ianuarie-februarie 1933, U.T.C. îndemna pe tinerii ceferiști să intre în comitetele de acțiune și în cadrul acestora să creeze comisi de tineret, să intre în gărzile de autoapărare, în pichetele de grevă.

Eroicele lupte ale ceferiștilor din ianuarie-februarie 1933, au cunoscut astfel prezența vie, activă, a tinerilor muncitorilor. Ei au luat parte, în acele zile la greve și demonstrații, la activitatea comitetelor de acțiune, au răspândit manifeste și zare. În acea neujată zi, 16 februarie 1933, cind ploaia de gloanțe a înăbușit în singură luptă dreaptă și dirză a ceferiștilor de la Grivița, a căzut eroic, cu mina încleștată pe lanțul sirenii, uteciștul

GLORIOSUL SEMI- CENTENAR

„Revista noastră”

(Continuare în pag. 31)

Adunare festivă

În cadrul acțiunilor închinate Semicentenarului U.T.C., ieri a avut loc o adunare festivă a tinerilor de la Liceul „Unirea” din Focșani, în prezența tovarășului Alexandru Mocanu, prim-secretar al Comitetului județean Vrancea al U.T.C. și Vasile Mihai, secretar al Comitetului municipal de partid. Cu acest prilej, în semn de apreciere a întregii activități a tinerilor elevi uteciști de aici, continuator ai unor tradiții de organizație, existența de peste patru decenii în rîndul elevilor liceului, tovarășul Alexandru Mocanu a înmînat organizației U.T.C. din cea mai prestantă unitate de învățămînt a județului, două distincții: Drapelul jubiliar a 50-a aniversare și Diploma de onoare a C.C. al U.T.C.

Despre activitatea școlară și de organizație a celor peste 800 de uteciști ai școlii au vorbit elevii Nina Coman, membră a C.C. al U.T.C. Vasile Lavric, secretarul comitetului U.T.C. al liceului și Virgil Arbore. Aceștia, dind glas voinței unanime a uteciștilor școlii s-au angajat să răspundă cu toată capacitatea și dăruirea chemărilor partidului, să dovedească că sunt la înălțimea cerințelor, sarcinilor trasate tinerei generații.

Referitor la succesele tinerilor de la acest liceu, precum și despre sarcinile ce revin acestora în perioada actuală, au vorbit tovarășul Nicolae Chifan, secretar al organizației de partid a liceului și Vasile Mihai, care în numele Biroului Comitetului municipal de partid i-a felicitat pentru distincțiile primite, urîndu-le noi și concludente succese în activitatea viitoare.

(Ziarul „Milcovul” nr. 830, 18 martie 1972)

PARTIDULUI

*Partid, și-nchină alții cuvinte mai frumoase
 Și-s mică lîngă dinșii; pricep, i-ascult și tac;
 De vorbe fermecate mi-e cugetul sărac;
 Sint torța-nconjurată de stele luminoase...*

*Cînd vreau s-aduc oîrandă trecutului și ție,
 Cînd vreau să cînt eroii și felurile tale,
 Eu, mai puțin ca alții, cu rimele-mi domoale,
 Iubirea și mindria-mi în imnuri știu transcrie.*

*Mă simt altoiul tînăr și văd în juru-mi toate
 Livezile din lume-ncărcate, eu-c-o floare,
 Dar mă visez puternic și râsăjat de soare,
 Cu ramurile grele de roade minunate...*

*Ce-s azi? Neînsemnata cu suflet plin de-avînt
 Ce mă confund, sfioasă, cu fiecare tată;
 Partid prieten, mîine, cînd lira-mi ne-nvăjată
 Se va-mblînzi, doar mîine voi îndrăzni să-ți cînt...*

Anica GÎSCĂ
 anul II D

UTECIST

*Am privit spre cer,
 Și cerul era senin,
 Peste imensitatea lui albastră
 Domnea pacea albă.
 Am privit spre pămînt
 Și am vrut să devin om.
 Atunci am auzit
 Îndemnul mîilor de glasuri
 Ce-mi șopteau:
 „Tot înainte”!
 Am simțit
 Puterea mîilor de mîini
 Ce mă îndemnau spre idealul
 Făurit în veacuri de trudă
 Ș-am pășit pe drumuri
 Tesut din fire de oțel
 fosorescent.*

*Atunci am aflat
 pentru ce-mi bate înima-n piept
 și de ce mă numesc
 Utecist.*

Rodica ȘORICĂU
 anul III E

UN DOCUMENT, O AMINTIRE

Istoria centenară a liceului nostru este agitată și insuficient cunoscută sau, și mai bune spus, insuficient cercetată. Liceul „Unirea” aduna tineri din aproape tot județul, mai ales în perioada 1939-1947. E normal de aceea să constatăm aici cele mai diverse și contradictorii mișcări și orientări politice: legionarismul extremist, terorist (în perioada 1940-1941) reacțiunea de nuanță liberală și tărănistică (în perioada 1945-1947), în același timp o puternică mișcare progresistă, care se pronunță împotriva terorismului fascist. În această atitudine, se găseau uniți, fără voie, profesori și elevi. Nu poate fi uitat momentul noiembrie 1940 cind a fost asasinate savantul de renume mondial N. Iorga. Liceul era consternat. Profesorii protestau și condamnau cu fer-

mitate teroarea legionară și socoteau de datoria lor să înfierze fiecare, la ora sa, crimele odioase ale „bandei de derbedei” (expresia apărține profesorului meu de română, G. Dimitriu) și să ceară elevilor să izoleze pe cei care aparțineau sau simpatizau cu mișcarea legionară. În toate perioadele sunt cunoscute și grupări progresiste organizate de elevi care făsătăruiau deschis sau mascat atitudinea lor antilegionară, democratică. Ne propunem să aducem astăzi în fața cititorului numai două momente, care ar putea să figureze în istoria scrisă a acestui liceu, cu tradiții numeroase pe plan cultural, ci și pe planul social al luptei politice și de idei.

Iată un document interesant :

Un raport din 5 decembrie 1926, al unui agent al Siguranței statului, aducea la cunoștință prefecturii județului Putna cazul a 2 elevi ai Liceului „Unirea”, care au luat parte la acțiunile U.T.C. Cazul era mai de mult în urmărirea Siguranței, iar acest raport completa cu amănunte noi un altul înaintat aceluiași organism cu câțiva timp mai înainte. Era vorba de elevii dintr-a III-a : Hodoș D.

prof. Ion LEU

(Continuare în pag. 35)

FÎNTÎNA COPILĂRIEI

Versuri de
Mihaela DULCU
anul II D

Avînt și cer

*Partid, ce ne-ai urzit copilăria
S-aducă ris voios pe-acest pămînt,
Ce-ai însoțit speranța cu mîndria
Si ne-ai cerut să-ji dâm doar crezămînt,*

*Ne-ai pus în mîni condeiul și ciocanul
Să ridicăm cu dragoste ce-i nou,
Să iacem jara cît îi Caraimanul
Si nă răsune-un românesc ecou.*

*În toate tu, Partid, ne duci spre viață
Și-n noi clădești un spirit creator,
Îți stăm părtași în truda cea măreajă,
Noi ,tinerețea-ntregului popor.*

*Din veac în veac, purtă-vom mai departe
Virtuți ce din străbuni le-am moștenit
Si-al țării duh și suflu fără moarte
Le-oam face să se-nalte-n infinit.*

*Mai sus să salte inimile noastre,
Să urce unde visele nu pier;
Vom tinde spre nemuritoare astre,
Căci tu, Partid, ne dai Avînt și Cer!*

Zestre

*Bunicii altor vremi,
in coate și genunchi,
au furat lina de aur a soarelui
și au dat-o femeilor s-o toarcă,*

*Mamele de-atunci,
legănind odraslele în doine,
au pus furca-n brîu,
au involburat vîrtelnițele sprintene,
au tras firul la moara apelor
și au făcut scule de lumină
pentru strănepoții veacurilor.*

*Părinții eroi,
cu fruntea-n dogoarea inimii,
au ascuns boabele viselor
în potirele sfînte
să răscolească mai tîrziu
văzduhul spiritelor creațoare.*

*Noi cei de azi,
crescuți în datini
și-n trăirea de obște,
construim drum larg virtuților
moștenite,
ridicăm vatra sus de tot
pe umerii vieților grămadă,
ne înveșmîntăm în străie de lumină
și aruncăm îndestulările
cu dărmicia celor ce ni le-au lăsat.*

Sîntem în marș milenar!

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie“? *)

SCHIȚĂ de

SONIA RĂDUC,

Anul I A

Liceul pedagogic Focșani

Inceput de august în Capitală. Printre luxoasele mașini ale oților germani parcate în fața statului lui Mihai Viteazul, se strecoară un mic vagabond. Din grămadirea de petice, răsar doi ochi cu o licărire stranie. Băiatul ascunde cu grija în mineca sumanului uriaș de care nu se despărțea nici vara, nici iarna, un cuțit. Se apropie cu pași începiți, dar hotărîți, de-o limuzină albă și cu mișcări furișe îi taie cauciucurile. C-un oftat prelungit mașina se lasă spre pămînt.

În același timp, cade și copilul...

— Mamă !!! Ma...

Totul se învîrtește în juru-i ; iat-o pe mama ; mașina albă se apropie... se apropie...șoferul ride... ride din nou... o omorâ... a omorât-o...

O ultimă zvîncire și copilul trece în lumea umbrelor. Alături, omul în uniformă își șterge liniștit revolverul a căruia teavă tumegă.

Fără să vrea, Mureșanu, tînăr muzician, participase la acest tragic spectacol. Nu-si putea închipui că oamenii văzuți în compania tatălui său de atîtea ori pot comite asemenea fapte.

— Nu ! nu-i adevărat ! repeta într-o zile. Dar oricât se străduia, imaginea copilului nu voia să-l părăsească. De cîteva zile nu mai ieșise din casă. Îi era teamă sau rușine de ceilalți tineri. Citise zeci de pagini în care se vorbea de acțiunile îndrăznețe ale ucenicilor din Capitală și din alte orașe ale țării. În casă, se vorbea despre ei ca despre niște derbedei înrăuti, dar el, în taină, îi simpatiza, îi invidia chiar. Colegii lor de la Conservator se întruneau, discuțau, punea la cale fapte mărețe ; unii erau pe front iar el, Muresanu, nu luase apărarea unui copil.

Zile de coșmar... De cîteva zile nu se mai gîndeau la pasiunea lui : muzica.

Totuși, într-o dimineață, aproape inconștient, se aproape de pian. În minte își avea un vers :

„Ce-ți doresc eu tie, dulce Românie ?“. Il repeta mereu... de zeci, de sute, de mil de ori. Simtea nevoia să-l pună pe note. Astfel nici nu observă zarva din casă ; nu auzi vîzetele maică-si. Se trezi înconjurat de bagaje. La poartă, era o dubă în care se aruncau clăie lucrurile din casă. Tîrziu, își dădu seama de ceea ce se petreceau : veneau rușii, iar părintii lui fugeau.

— Fugeau ? De ce fugeau ??

Mureșanu își aruncă grăbit haina în spate și se duse la Dimitriu, prieten și tovarăș din copilărie. Nu-l găsi acasă. Vînd să se întoarcă, se văzu la un moment dat, în timp ce traversa Calea Victoriei, înconjurat de o masă de tineri care se îndreptau spre Băneasa. Mureșanu fu tras în vîltoarea vie și purtat astfel pe străzile Bucureștiului anului 1944. Pe buze îi reveni versul eminescian ; dar era însoțit de melodie... reușise ! Cîțiva îi primiseră murmurul și începură să cînte. Nu s-au întrebăbat de unde cunoșteau versurile... erau ametiți de fericire ; cîntau..., cîntau... Era 23 August.

Apoi o bombă curmă la mijloc șarpele viu. Se trezi la spital. Erau trei în pat... nu-si simtea brațele. Spre seară cei doi vecini ai săi muriră. Întîi s-a aprins o luminare, apoi alta..., una cîte una se aprindeau luminări însorind tineri, bătrâni, copii spre moarte.

„Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie ?“

Se închipuia într-o sală mare de concerte. Toți îl aclamau. Mureșanu se aproape de pian și... totul s-a prăbușit. Nu mai avea mîini. În locul lor se aflau doar jaluțe pansamene.

Anii au treceut. Pe scena unui teatru din provincie, cîteva zeci de pionieri dau un spectacol în cîmșea celor căzuți la datorie. Un băiețel de-o șchioapă anunță cîntecul : „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie ?“

În ochii bărbatului aflat într-o din loje, scîpesc două boabe de mărgean.

— Era AUGUST ! șopti stîns, încercînd să se șteargă la ochi cu ajutorul mîinilor din material plastic.

*) Lucrare prezentată la faza județeană a concursului de literatură română, ediția 1972.

Prezenți la sesiunea de comunicări științifice „Duiliu Zamfirescu”, organizată de Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă Vrancea, prof. univ. dr. Șerban Cioculescu, membru corespondent al Academiei R.S.R., a avut amabilitatea să transmită „Revistei noastre”, cu prilejul apariției primului număr din noua serie, următorul salut :

Urză clerului liceului
„Unirea” din Focani;
care editașă
„Revista noastră”
să rămnină toată
viața devotată minunăturii
tineret al Vrancei și al
Focanilor
și să contribuie la ridicarea
lui și a culturii noastre
socialiste

Înbașochindu-mă

13.3.1972

MEDALION LITERAR

I.M. Raşcu

Spre sfîrșitul anului trecut a început din viață, la București, profesorul și scriitorul I. M. Raşcu.

Pentru Liceul „Unirea”, prezența lui, printre cadrele didactice din anii 1919—1925, poate fi motiv al unei justificate mândrii.

Născut în anul 1890, la Iași, ca fiu al unui profesor de caligrafie și desen, încă din copilărie, școala i-a devenit un mediu familiar.

Afinitatea pentru cultura franceză se datorează, în parte, bunicilor aparținând laturei materne, veniți din Franța (Picardia), în Moldova, pe vîrmea lui Mihail Sturza.

Cind a venit în Focșani, profesorul I. M. Raşcu era cunoscut încă din anul 1911 prin activitatea sa literară de la Iași, cind, încă student, a redactat o revistă „Versuri” (devenită mai tîrziu „Versuri și proză”) și a publicat unele traduceri din literatura franceză („Polipheme” de poetul Albert Samain și „Cruciada copiilor” a scriitorului Marcel Schwab). Înclinația pentru poezie și afinitățile sale pentru simbolism încununează înțelegerea sa de versuri originale „Sub cupole de vis” — adesea debut editorial.

În timpul activității sale didactice la Liceul „Unirea”, pe lîngă colaborarea sa cu versuri și proză la revista „Viața nouă” de sub conducerea lui Ovid Dansușianu, profesorul I. M. Raşcu, prin înțeleptul său, înțeleptul său, și prin înțeleptul său, a contribuit la dezvoltarea culturii literare și la ridicarea nivelului intelectual al elevilor.

Analizele literare și rezultatele de conferință, notele despre scriitorii români și străini, cuprinse în Anuarele publicate în anii 1920—1921—1922 și 1923 reprezentă pentru generațiile trecute și viitoare munca prestigioasă de profesor exemplar a lui I. M. Raşcu.

Nu puțini sunt elevii care, fiindcă profesor I. M. Raşcu, trebuie să-i poarte recunoașterea pentru contribuția pe care i-o datorează la formarea culturii, personalității și caracterului lor.

Intr-o mare măsură, datorită lui I. M. Raşcu ne-au devenit atât de familiare cu prilejul aniversărilor, unele din numele de mari scriitori ca: Prosper Merimée și Gustave Flaubert, Emil Augier, Ernest Renan, Anatole France, poeții Paul Verlaine și Charles Baudelaire...

În anul 1925, în urma recomandării Facultății de litere din Iași, profesorul

Virgil HUZUM

(fost elev al Liceului „Unirea”)

Continuare în pag. 30)

BIBLIOTECA LICEULUI „UNIREA” (II)

Partea I a fost publicată în „Revista noastră” nr. 1, ianuarie 1972.

O parte valoroasă a fondului documentar al bibliotecii o constituie publicațiile literare periodice ale secolului al XIX-lea și începutul secolului nostru, ce au propagat instaurarea unui climat critic fecund în publicistica noastră, a judecății ponderate și obiective, a ținutei intelectuale.

Primul număr al „Curierului de ambe sexe”, datând din 1836, cuprinde „Poesie” de Mumuleanu și imitații după Lamartine, articole de morală: „Despre christianism” de Ion Heliade, critică literară, traduceri, în special din literatura franceză și articole intrînd în sfera preocupărilor căsnice: „Sala de mîncat” și „Pentru dejunare”. Celelalte exemplare datează din perioada anilor 1840-1865. În epoca de mare popularitate a „Curierului”, se tipărea „Buciumul Român”, în 1875, în paginile căruia apar: „Diploma Principelui Dimitrie Cantemir de membru al Academiei Berlineze” și „Prologul și epistola lui Ioan Budai-Deleanu către Mitru Perea, din poemul „Tiganiada”.

Cea mai bogată colecție o constituie „Albina” — revistă enciclopedică populară; în „Înștiințarea despre gazeta românească din Iași” publicată în paginile „Albinei”, este formulat, în termeni lapidari rolul „jurnalului periodic în viața unei nații”: „Nu se află astăzi în lume politică neam, deși mai mic la număr decât românii, carele, întru ale sale folositoare instituții să nu aibă în limba nației un jurnal periodic (...). Luătorul — aminte, cititorul gazetei, ca într-o oglindă în ea vede infășoșate toate interesantele întîmplări de carile el insuși atîrnă, vede faptile, aude vorbile străluçitilor bărbați, să minunează de fenomenele firei și ca un călător de pre rătunzimea pămîntului culege folositoare pilde și învățături”.

Din 1907-1909, datează cîteva numere din hebdomadarul „Sămănătorul”, apărut sub îngrijirea scriitorilor D. Anghel, Șt. O. Iosif, M. Sadoveanu.

O revistă ardeleană, „Cele trei Crișuri” numărul 12 — din primul an de apariție (1920), are colaboratori pe: Ion Agribiceanu, Lucian Blaga, Gala Galaction, Eugen Lovinescu, Al. Macedonski, Victor Eftimiu, Nicolae Iorga, Cincinat Pavelescu.

Numeralele 7 și 8 din „Junimea literară” — revistă de literatură, artă, știință — din iulie — august 1926 — atrag atenția prin specificarea din subsolul paginii ce constituie o veritabilă profesiune de credință: „Asigurîndu-și regulată apariție, „Junimea literară” va stăruî să reprezinte în viața periodicelor noastre sănătosul duh moldovenesc de nesinchisire și bărbătie față de tot ce e trust meschin reclamagism de tarabă, iactanță grandilocventă și ieftinătate gazetăreasă”.

Alte publicații literare demne de semnalat ar fi:

— Un singur număr din „Convorbiri literare” din 1895, anul XXIX de apariție, și „Viața nouă”, numerele 10 și 11 din 1922, la care a colaborat Ovid Densusianu;

— „Ramuri” — datând din perioada anilor 1905 — 1928, revistă editată la Craiova (printre colaboratori cităm pe Nicolae Iorga);

— „Transilvania” din 1924, editată de „Asociația pentru literatură română și cultura poporului român”.

De asemenea, amintim colecția publicațiilor editate de liceul nostru: „Revista noastră” datând din 1912—1913—1914, „Propășirea” din 1915—1916.

Trecutul obligă și pe urmașii:

Mioara ZEHAN
anul II-D

S-a înălțat un veac de cînd a luat ființă, aici, la Focșani, un teatrul permanent, cu o trupă permanentă: Teatrul „Ion Lupescu”.

Era al doilea preșteios așezămînt de cultură, după gimnaziul „Unirea”, care se naștește în orașul Unirii, la o distanță în timp de numai cinci ani, unul de celălalt, (1890-1871).

Întemeitorul teatrului, actorul Ion Lupescu, se aducește în anul 1837, la București. În cînd copilărie, îndrăgise teatrul, plescăse de acasă și peregrinase lung de cîțiva ani, mai ales în Moldova. Documentele timpurii atestă prezenta lui la Botosani, la Piatra Neamț, dar mai ales la Iași, unde deschide (la 6 septembrie 1868) un teatr permanent în casele bancherului Neuschotz. În 1869, teatrul ijean din cînd Ion Lupescu se închidește. La 23 iulie 1871, soția lui Ion Lupescu, Angelina Lupescu, ceras primăriile orașului Focșani: „permisă cuvenită de a face un loc de teatru lungă grădină publică” a orașului, lucru pe care primașul îl încuviințătoare.

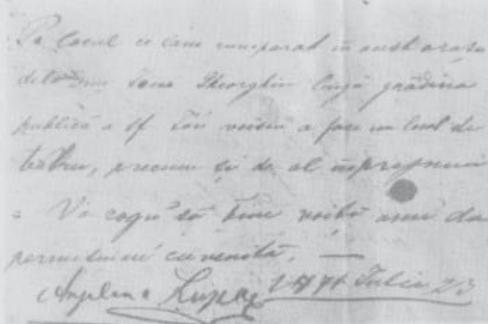
După acest loc de teatru, actele primăriile (care se găsesc la Arhivele Statului — Filiala Focșani) ne prezintă date foarte interesante, care merită să fi cunoscute:

Cea mai mare parte a lui era construită în subloc „într-o povârtă” — cum zice un contemporan, dar clădirea era destul de solidă și încăpătoare (aproximativ 300 locuri). Focșani erau mulți de teatru lor, l-au iubit și l-au sprijinit. Cind, în 1871, construcția se oprișe, din lipsă de fonduri, un grup de 17 persoane fac întreprindere în vederea ajutorului: actorul Lupescu pentru a termina teatrul care avea menirea — după apusă lor — „pentru îndreptarea motăvuirilor”.

Teatrul „Ion Lupescu” a trăit 34 de ani (1871-1905). Repertoriul teatral era alcătuit mai ales din piese ușoare (vodveiuri, lăsă, casinete, comedii și operele). Cea mai mare parte din acest repertori era opera lui Ion Lupescu însuși. O parte, din vodveiurile și cantonelele create de Lupescu („Vlădușul noștri”, „Paragraft 37”, „Cina fără de sfîrșit”, „Ordonanța” etc.) făcuse parte din repertoriul de la Iași, altele au fost scrise la Focșani, unde Lupescu a scris o revistă teatrală intitulată „Comicul”.

In sfîrșit de trupă lui Lupescu, în orașul

Teatrul „ION LUPESCU”

Făscinii actorilor Angelini Lupescu

noustru și alte multe echipe de teatru de la București, Iași și din alte orase ale țării (notăm că pe atunci, doar patru, cinci orase din România aveau teatre permanente).

Au jucat aici la Focșani actori ca și Matei Millo, Pascali, Grigore Manolescu, Aristeia Romanescu, Fani Tatârini, Vladiceștil, etc., adevarate globoare ale teatrului românesc, ai vremii, și

împreună cu actorii care își cîştigau existența din teatru, cu cheluieni de întreținere etc., să putut menite în timp de peste trei decenii.

Secretul B. găzdui mai ales în vo-

va menină, pînă la desființarea lui doar din sprijinul acordat de populația orașului. Să devină grădini că în anii același numără populației era mult mai mic decît cel de astăzi și că nu toți cetățenii petrecu la teatru, ne minunăm că și teatrul permanent cu actori care își cîştigau existența din teatru, cu cheluieni de întreținere etc., să putut menite în timp de peste trei decenii.

Secretul B. găzdui mai ales în vo-
tuța titanică a întemeietorului, în optimismul lui nedormit, în drăgoștea lui de teatru. În încrederea

pentru reprezentări teatrale ale simbolului: „Tot în această clădire (e vorba de clădirea de atunci — n.n.) era — sunte autorul — și locuința familiei Lupescu cu ferestrele dind în grădină publică. Său aceasta pentru că desiori doamna Lupescu, bună la înimă, la rugămintile noastre de liceenii săraci, ne permitea să trece prin odăile familiei și să intrăm direct la galerie, fără billet, printre o usă secretă”.

De atîței Teatrul „Ion Lupescu” merită să fie apreciat. Manifestările de ordin cultural care aveau loc acolo îndeobșteau la un nivel ridicat. Un amanunt: de cîte ori venea la Focșani, în anii șineret, Dumitru Zamfirescu nu ultă să meargă la Teatrul „Lupescu”, unde unchiul său, Stefan Minciu, profesor la „Unirea” își avea locușa sa. Într-o scrisoare datată: octombrie 30 Focșani, poetul și romancierul locușean amintește: „Avemă, Fany Martens care și la Focșani de cîțiva vremi, cîntă cu glasul ei simpată” o româncă... și adăugă: „Fany Martens, cîntărea, mă facu să pling”.

Dar nu numai reprezentări de teatru aveau loc la teatrul Lupescu, ci și alte manifestări culturale: concerte, festivaluri, congrese studenteske etc. În 1877, în săptămînă rănită și în haptătorile de pe frontul independent, Ion Lupescu și alți actori au dat reprezentări teatrale din ventul căror, o parte mergă în ajutorul soldaților („La folcas! „Cruci Roșii” și al armatei române”, cum zicea Lupescu, care încădea cu acest prilej: „Artist român și directorul teatrului local”).

În 1893, Ion Lupescu moare, soția sa Angelina Lupescu, îi continuă opera. Înțimplind greutăți uriașe, lovinuște de neînțelegeră autorităților, cheltuiind penile parțiale ei și cu repartitia locușului, pînă la urmă și trebuie să cedeze, teatrul Ion Lupescu își îndeplinește ruhul. El dispără în martie 1905.

Focșanieni au mai trăit însă multă vreme cu amintirea lui. La începutul devenitului său în locuința sa, în secolul nostru, un nou teatrul era clădit la Focșani, de astă dată o adevarată bijuterie arhitecturală: Teatrul „Maior Pașa”. El va duce mai departe opera înaintașului său.

Prof. Gh. CHIRIAC
(fost director al Liceului „Unirea”)

I. M. RAŞCU

(Urmare din pag. 26)

I. M. Raşcu, devine membru al Școlii române din Franța — instituția creată de Nicolae Iorga la Fontenay aux Roses (în apropierea Parisului) pentru românii care-și perfecționau studiile post-universitare la Paris. Aici face studii de literatură comparată și urmează la Sorbona cursurile profesorilor eminenți: Paul Hazard și Boldensperger. În permanență frecventează Biblioteca Națională, face investigații și cercetări sistematice privitoare la influența literaturii franceze asupra lui Mihai Eminescu.

Din această perioadă datează studiile sale despre istorie literară publicate în revista „Îndreptar”: „Ecouri franceze în opera lui Eminescu” (din care pot fi citate capitoare „Eminescu și Lamartine” sau „Eminescu și Théophile Gauthier”); „Românul și pământul românesc în literatura franceză” (1929); „O figură a ziaristicei franceze sub al doilea imperiu: Românul Gr. Gănescu” (1930).

In timpul șederii sale în Franța, prin grija scriitorului Al. Lascarov-Moldoveanu i s-a tipărit la București volumul de versuri „Neliniști” (1927).

După întoarcerea sa din Franța, (1930) profesorul I. M. Raşcu a făcut să apara revista literară „Îndreptar” și a publicat o serie de volume de proză, critică literară și versuri: „La Lis'ieux cu Slînta Tereza” (1934), „Vibrări” (1935), „Alecsandri și Eminescu” (1936), „Convingeri literare” (1937), „Renunțările luminoase” (1939), „Setea liniștii eterne” (1943).

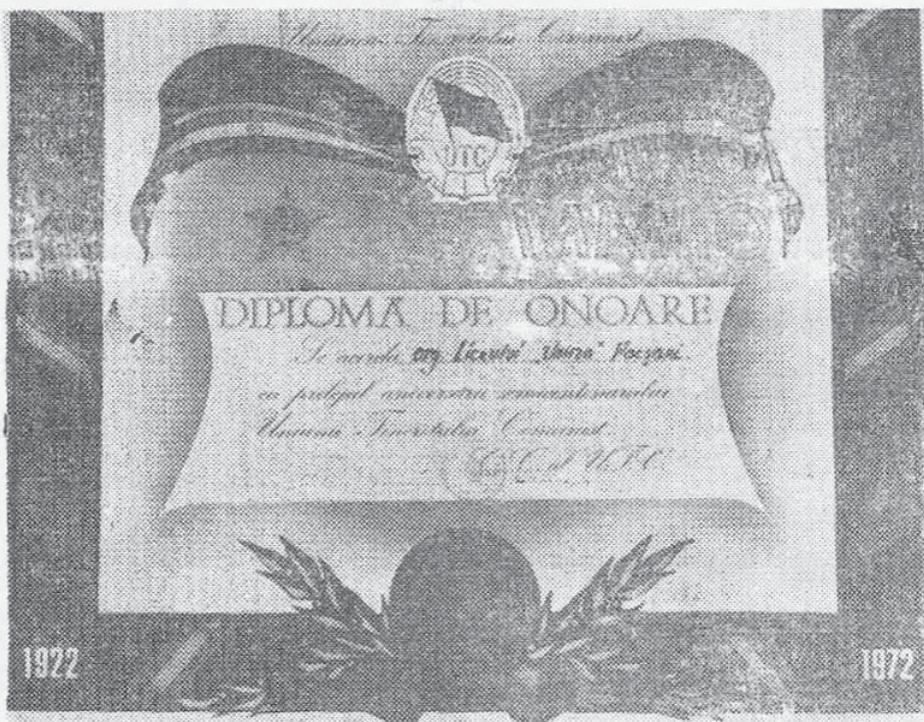
Pe lîngă activitatea sa publicistică și literară, ca profesor al Liceului „Gh. Șincai” din București, I. M. Raşcu și-a continuat aceeași muncă pasionantă și sistematică de perfecționare a cunoștințelor literare și de ridicare a nivelului intelectual al elevilor.

Avea o mărturie de muncă stăruitoare, desfășurată de profesorul I. M. Raşcu în volumele: „32 de opere de literatură română” (1933) și „Alte opere de literatură română” (1938), în care notele și observațiile judicioase referitoare la scriitorii noștri, cunoștințele de istorie literară și relataările variate sănătoase astăzi surse de bogată informație.

Cele din urmă volume publicate de scriitorul I. M. Raşcu sunt „Amintiri și medalișoane literare” (1967) unde sănătoase evocate figura profesorului și criticului Gh. Ibrăileanu, precum și figura poetului George Bacovia, prezentat într-un cadru demitizat, apropiat. Volumul antologic intitulat „Poeme” (1967) cuprinde versurile reprezentative ale poetului I. M. Raşcu. De asemenea poetul figurează în „Antologia poetilor de azi” publicată în anul 1925 de către Ion Pillot și Perpessicius, în „Antologia poeziei simboliste” și în „Antologia poetilor de la Viața Nouă”, publicate cu cărțiva anii în urmă...

După propria mărturie a lui I. M. Raşcu, cele mai valoroase judecăți critice despre sănătoase au fost emise de George Gălinescu în „Istoria literaturii române” și de Perpessicius în „Mențiuni critice” și în „Lecturi intermitente”.

Despre poetul I. M. Raşcu s-a publicat în urmă cu cărțiva ani un interesant articol în revista „Cronica” de la Iași, sub semnatura profesorului Const. Ciopraga, la rubrica „Fragmentarium” — articol integrat apoi într-o lucrare mai cuprindătoare: „Literatura română între 1900—1918”. În ce privește preferințele sale de lector, Anton Holban ar trebui menționat între scriitorii români, pe cînd între cei francezi: Jules Laforgue și Francis Jammes.

Gloriosul semicentenar

(Urmare din pag. 19)

Vasile Roață. Cu cinismul caracteristic, autoritățile vremii au scris pe dosarul tînărului luptător comunist : „OMOR SCUZABIL”.

Deosebit de activă și hotărîtă a fost participarea tinerilor muncitori la marile închirieri de clasă ce au avut loc în valea Prahovei în lunile Ianuarie-februarie 1933, cînd în urma grevelor care au cuprins principalele unități industriale ale acestei zone a țării, au fost mobilizate numeroase forțe de represiune : armată, jandarmi, poliție. De frica maselor indignate, autoritățile s-au văzut nevoite să-i elibereze pe muncitorii arestați.

Lupta eroică a U.T.C.-ului, desfășurată sub conducerea și îndrumarea permanentă a Partidului Comunist Român, se amplifică din ce în ce mai mult, ea culminând în vara anului 1944 cu participarea uteciștilor, a tineretului patriotic la pregătirea și apoi la înfăptuirea actului de la 23 August 1944, care avea să deschidă orizonturi noi dezvoltării societății românești, pe drumul progresului, bu-năstării și civilizației.

În anii construcției socialiste, mobi-

lizat de organizația sa revoluționară, tineretul a participat și participă activ la eforturile întregului popor, pentru înfăptuirea sarcinilor trasate de partid, fiind prezent preluindeni unde s-a dus lupta pentru dezvoltarea industriei, agriculturii, științei, artei și culturii, pentru ridicarea continuă a nivelului de trai, pentru progresul vieții spirituale a poporului.

Așa cum poate să documentele comenteze în numărul de față activitatea din ilegalitate a șoșilor elevi ai Liceului „Unirea” — Focșani s-a desfășurat în condițiile teroarei dezlanțuite de fasciști, care au recurs la odioase acte represive pentru a înăbuși avințul revoluționar al tinerilor comuniști. În semn de omagiu adus întregii activități a organizației noastre, ne-au fost înminate în cadrul festiv, de către C.C. al U.T.C., Diploma de onoare și Drapelul de onoare.

Aceste înalte distincții înseamnă pentru noi — uteciștii și tinerii de azi — simbol și îndemn pentru ca, prin tot ce facem, să ne situăm permanent la înălțimea înaintașilor și a marilor cerințe ale societății socialiste multilateral dezvoltate, la a cărei edificare suntem datori să contribuim cu brațele și cu mintea.

PIONIERI ROMÂNI ÎN ANGLIA

note de călătorie

semnate de

Gabriel DULCU,
clasa a VIII-a Școala generală nr.10
Focșani.

Încărcat cu impresii, imagini și observații, iată-ne din nou acasă, pe solul nașal, după o sedere de aproape o lună în Anglia. Cele ce urmăzează sunt pagini de jurnal intim, alcătuit în cea mai mare parte în fugă.

...Abia după ce am fost înștiințat că voi face parte din grupul celor treisprezece pionieri care vor fi oaspeți ai organizației "Woodcraft Folk", mi-am dat seama că visele

incep să ia contur, să prindă o realitate căreia trebuie să-i fac față.

Cei "13" am plecat să ducem minția îșrui pe meridianul Greenwich, în Tara Galilor, Kingswinford, Londra, printre cei de-o vîrstă cu noi...

Spre seară ne-am apropiat de Anglia. Am admirat castelul Dover, the Key to England, stâncile și acele șapte coline, the Seven Sisters, cum le spun ei. Am luat trenul din nou și la ora opt am intrat în Londra, unde eram așteptăți de doi lideri ai organizației "Woodcraft Folk" cu însemnele orașului Kingswinford, ai cărui invitații eram. Ne-am urcat într-un microbuz și am plecat spre coasta Oceanului Atlantic, la Barmouth în țara galeză, străbătând Londra. Am fost bucuroși că aceasta s-a întâmplat noaptea. Orașul era luminat ieeric, cerul părea un imens ecran pe care se încruiau reclame în nebunite și fascinante culori: becuri verzi, roșii. Luminile galbene pentru ceață dădeau Londrei un aspect ieșit din comun.

Dimineața am ajuns la Barmouth, după multă moșială. Corturile erau instalate pe o colină cu vedere generală asupra oceanului. Noroi mare însă cu urcă greu la deal. Era și irig... englezesc! Înăneam instalații a trecut timpul. După amiază ne-am petrecut-o toată învățând cricketul. Noaptea, dormi dacă poți! În cor-

O amintire din călătorie

turi și afară trig. Ne-am culcat pe jos înveliți cu o pătură. Dar se vedea că nici englezilor nu le-a fost mai bine, căci au hotărît să ne luăm păturile și să dormim la o școală din oraș. Acolo ne-au lăsat cu condiția de a da un spectacol. Și astfel am făcut cunoscute minunatele dansuri și cîntece populare românești, în zilele ce au urmat. Ne-au aplaudat îndelung.

A doua zi am cercetat imprejurimile cu o bicicletă. Deși premiat în țară la mai multe concursuri de circulație, aici mersul pe stînga, îmi cerea un plus de atenție. Toată dimineața am jucat cricket dobândind o oarecare îndemnare. Spre seară au sosit și ceilalți copii români cu un autocar.

A treia zi de la sosirea noastră, am plecat la Stratford on Avon, orașul lui Shakespeare. În centru, un parc minunat unde trona statuia marului Will. Am vizitat uriașul teatru unde se joacă toate piesele lui. În gă teatru, era un muzeu cu picturi ale unor renumiți artiști, cu scene din toate piesele lui. Într-o modestă biserică, asaltată continuu de turiști, era mormântul gigantului. Am citit și inscripția atât de discutată de pe mormântul său. În ziua următoare am vizitat Birminghamul, mai precis, marele muzeu tehnic de acolo. Am văzut evoluția mașinilor, de la mașina cu abur a lui Watt pînă la cursiera care a deținut recordul mondial de patru sute de mile pe oră. Erau expuse acolo și cîteva avioane de vînătoare folosite în al doilea război mondial. Am plecat și la West Bromich unde echipa locală West Bromich Albion susținea un meci cu echipa vestitului Bob Charlton, Manchester United.

Dar zilele au trecut repede și am iost nevoiți să ne scurtăm sederea aici și să plecăm la Londra, unde aveam să stăm o săptămână. O hotărîre de moment care ne-a umplut de bucurie.

Astfel am cunoscut minunățile Cityului londonez. Am mers pe Tamisa, am admirat mariile poduri. Am vizitat cu amânuntul Turnul Londrei, transformat în muzeu, i-am cutreierat toate încăperile, inclusiv temnița unde a fost ținută Maria Stuart. Erau expuse aici tot felul de armuri și arme medievale.

A doua zi am mers la British Museum unde am vizitat secția egipteană. Astfel mi-am aprofundat cunoștințele despre istoria, cultura și ci-

Mormântul lui Karl Marx

vilizația Nilului, văzind mumile egiptene, vasele de lut... Printre cele mai valoroase și emoționante lucruri prejuim jurnalul celebrului explorator Scott în Antarctica, deschis la ultimele lui cuvinte...

Am luat apoi metroul și am mers la "Zoo" unde am văzut cele mai felurite animale din toate colțurile lumii. Am fost și la Highgate Cemetery, unde am fotografiat mormântul lui Karl Marx. Am mai vizitat îndelung Westminster Abbey, Parlamentul...

Ne-am purtat bine acolo, am păstrat intact numele sfînt al țării. Într-o scrisoare primită de la Mrs. Robinson, din Kingwinstord, spunea să transmit părinților „să fie mîndri de tine, tu știi un băiat bine crescut și minunat. Am fost încîntată să te am ca oaspele.”

Ne-am desfășrat suljetul, ne-am îmbogățit mintea cu lucruri din alte țări, am cunoscut oameni cu alte firi, dar scumpul nostru popor, pămîntul nostru drag și frumoasa limbă românească vor sta totdeauna mai presus decât toate în viață și în inima noastră.

Multumim celor ce au avut încredere în noi, celor ce ne-au înțeles și ne-au ajutat să ne afirmăm!

profil

Ion PINZARU

Şef al clasei și secretar de U.T.C., șef al promoției sale, elev eminent, dar și om de inițiativă, cel care nu putea refuza și nu lipsea de la nici o solicitare a organizației și a școlii, care reușea să citească enorm și care trecea totul prin filtrul vederilor sale, acesta era elevul Ion (Oni) Pinzaru. Era veșnic ocupat fie cu colecția sa mineralologică, fie cu sculptura în lemn, pe lîngă lectura revistelor și a celor mai importante opere ale literaturii naționale și universale. Fiind anii în sir ciștigător al primului premiu republican la olimpiada de literatură română, preocupările sale creațoare nu au mai surprins pe nimeni. Primele lui rînduri publicate au fost unanim apreciate și numai marea lui modestie și reținere de la manifestări pe care le consideră nepotrivate sau pripite îl impiedică să devină colaboratorul căutat și apreciat al revistelor literare. Nu a fost o surpriză pentru profesorii lui faptul că a depășit prejudecăți ale unei părți a generației sale, printre care, una din cele mai răspindite, că opera lui M. Sadoveanu nu se mai poate citi. Lucrarea despre M. Sadoveanu, cu care a ciștigat etapa republicană a olimpiadei de literatură, a fost apreciată pentru profunzimea înțelegerei și publicată în „Gazeta literară”.

Marea, extraordinara lui sete de cultură, de cunoaștere a lumii, de înțelegere a ei și încercarea de integrare în această lume ar fi cea mai potrivită formulare pentru a-l defini pe Oni.

I. L.

Dorin ALDEA

Actualmente student al „Institutului de relații internaționale” din Moscova, fostul elev al Liceului „Unirea”, Dorin Aldea, este un pasionat al filozofiei, un avizat cunoșător al picturii moderne, un iubitor rafinat al muzicii lui Bach.

Cel care își făcuse din „Epopeea lui Ghilgameș” cartea unei constante și personale admirării, se remarcă printr-o continuă aspirație spre cunoașterea profundă a literaturii universale contemporane. Fostul premiant al unor concursuri de literatură.

Pasiunii pentru științele sociale i s-au adăugat studiul aprofundat, numeroase lecturi din domenii diferite, năzunită spre un elevat orizont spiritual.

Nu întâmplător deci, studentului eminent din anul I al Facultății de drept își propus continuarea studiilor la Moscova. A urmat o perioadă de muncă perseverentă, de efort susținut, pentru insușirea la un nivel superior a limbii ruse.

Cu modestia-i caracteristică, Dorin Aldea își atribuie în exclusivitate actualele succese datoriei de a reprezenta cu cinste peste hotare tineretul român, de a mulțumi pentru condițiile deosebite de studiu create de partidul și statul nostru. Apariția numelui studentului român în ziarele studențești moscovite, aprecierea deosebită de care se bucură constituie tot atîtea dovezi elocvente ale afirmării în planul viitoarei profesioni.

Mihaela MILOS
anul III E

VICTOR ION POPA

clasa a VII-a R
Liceul Internat Iași

Din vechea serie
„Revista noastră“
nr. 8 (1913)

Dușmanul meu...

portret

...O gură frumoasă — cind nu vorbește — săde ca o strajă sub nasul cam prea mare al dușmanului meu.

Din toată făptura lui respiră o atmosferă femeească... din toate grațile pe care le face simți ceva deosebit, ceva care n-are altă tendință decât a te ameții... și eu... eu dușmanul lui... mă simt uneori invins de zimbetul lui curtenitor.

Firea a fost darnică cu el...

Un lucru îi strică.

Vorbește cind trebuie să tacă, și tace cind trebuie să tiptă... căci numai cind tace ori cind tipă îmi place...

Cind tace mi-i drag că-i vorbește numai chipul... cind tipă mi-e drag că-i sincer.., că foarte rar e sincer dușmanul meu.

Ce drag mi-ar fi și mie și celorlalți... dacă n-ar vorbi nimic.., n'mic.., să-l lase să-i vorbească numai măiastra boltire a sprincenelor... ori să tiptă numai.., să spui... aşa cum numai la furie se spune... tot ce ne socotește pe noi... și pe el...

Și o spun astă pentru că știu că are cea mai satisfăcătoare părere despre el însuși și nici un argument nu i-ar putea-o schimba.

Ar fi și păcat de altminteri să cobori un om în mocirlă cădă vreme plutește în locuri aşa de frumoase și senine!

**UN DOCUMENT,
O AMINTIRE**

(Urmare din pag. 22)

copil de trupă la Reg. pionieri, și Blană Mihalache (domiciliat atunci pe str. Căleni). Deosebit de interesantă și, aș spune, edificatoare pentru înțelegerea stării de spirit ce caracterizează o parte a tineretului studios, care adera la ideile generoase ale comunismului, este afirmația făcută de agent precum că „din informațiunile precise ce avem, mai sunt și alții elevi de liceu care frecventează cercul comunist“. Reiese clar faptul că organizația comunistă de tineret nu era limitată la 2 persoane, ci grupa și alții elevi ceea ce vorbește de audiența de

care se bucurau lozincile și idealurile comuniștilor.

Și acum o amintire...

La distanță de 20 de ani, la sfîrșitul lui martie 1947 (acum 25 de ani), la Liceul „Unirea“, lăsă ființă, în rîndul elevilor prima organizație din Focșani a P.C.R. Organizația era compusă la început din trei membri, elevi în clasa a VIII-a. La mai puțin de două luni, organizația „K. Marx“ (cum o numiserau noi) cuprindea elevi din toate liceele orașului (pe atunci cinci la număr) și se poate spune că veniseră cei mai buni elevi, buni organizatori și agitatori, elevi care, cîteau foată literatura comunista apărută și care exercitau o influență asupra masei de elevi. Numai așa se explică de ce, fără să afișeze acestea, comitetul de organizare și apoi de conducere al organizațiilor U.A.E.R. din școli și comitetul orășenesc erau alcătuite aproape în întregime din comuniști. Era o mare victorie morală și organizatorică.

Creația literară a elevilor, ancorată puternic în realitate

Pregătind pentru tipar primele numere ale „Revistei noastre”, am avut posibilitatea să-mi fac o imagine mai clară asupra productiilor literare ale elevilor. Printre acestea, un loc dominant, cum e și firesc, il ocupă poezia. E firesc pentru că un cititor familiarizat căt de căt cu regulile prozodice, atras sau nu de muză, începe să versifice, în manieră clasică sau modernă, cum îi e la indemnă. Proza, prin specificul ei, ridică mai multe obstacole în calea celor care ar voi s-o ia cu asalt.

Am întîlnit încercări de tot felul în care se exprimă mai mult sau mai puțin artistic, un complex de idei și stări sufletești.

Unii elevi își dezvăluie semnele talentului, cultivând o poezie ancorată în realitățile noastre tumultuoase, inspirată de izbinzile pe care le datorăm socialismului. Astfel de creații te emoționează prin prospețimea și sinceritatea sentimentului incorporat într-un text lipsit, în bună măsură, de stîngăciile inerente începutului. Dintre acestea menționăm: „Mi-e inima căt tine, Românie!” (R. n. nr. 1), „Avînt și Cer”, și „Zestre” (R. n. nr. 2), de Mihaela Dulcu, „Partidului” (R. n. nr. 2) de Anica Giscă, „Ute-cist” (R. n. nr. 2), de Rodica Șoricău.

Din păcate, numărul unor astfel de creații este simțitor depășit de compunerii în care semnatarii lor cîntă „dureri inchipuite” sau își exprimă, sub influența unor confrăți mai mari aciuiajî inexplicabil ani de-a rîndul pe lîngă publicații literare, gînduri învălmășite și stări nebuloase într-un lîmbaj insuficient prelucrat, cum ar fi: „O! zei ai fericirii și păcii pe pămînt, / Nu vă grăbiti să-mi dați răspunsul surîzînd / Lăsați-mă să sufăr îndeajuns / Să-mi amintesc de visul care înceț s-a stîns” („Să-erîntă”), sau „S-au scurs apele pe cruci / Prin fața umbrelor din dos / Tăind somnuri de năluci / Ca gîndul strîmb al unui os...” („Scurge-reia”), ori „Păianjeni morți / șterg colbul de pe mătasea ruptă / Iar cu cîntecul lor amorțit / țes noduri de plută” („Fibre”).

Asemenea mostre am întîlnit în

mai multe publicații școlare.

În toate timpurile, evadarea din realitate n-a produs opere durabile și acest adevăr trebuie cunoscut, încă de la început, de oricine ar vrea să slujească arta.

Și, în acest sens, deosebit de prețioase ne apar indicațiile date de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la Plenara C.C. al P.C.R. din 3—5 noiembrie 1971. „Redăți în ară — spunea tovarășul Ceaușescu adresindu-se tuturor creatorilor, tuturor slujitorilor ei — măretele transformări sociale ale țării, munca clocoitoare a milioanelor de oameni; veți găsi și contradicții și conflicte, reale, nu închipuite, și fapte mărețe, emoționante, demne de numele de om!”.

Apropindu-se de viață, de problemele ei majore, cunoscîndu-i nemijlocit coordonatele esențiale, semnificative, creatorii aflați încă pe băncile școlii vor face primii pași adevărați pe drumul cel atât de greu al creației.

Iată de ce mi se pare că noi, profesorii de limbă română, nu numai că avem datoria de a descoperi, încuraja și ajuta tinerele talente, din rîndul căror se vor desprinde mîine făuritorii de literatură autentică, ci și de a le conduce pașii, de a-i apăropa de marile adevăruri ale vieții. Pornind de la pilda unor iluștri înaintași, e necesar să-i facem să înțeleagă strînsa legătură dintre artă și realitate, dintre creator și epoca sa („Dator e omul să fie a veacului copil” — spunea Eminescu). obligația lor de a cunoaște și înțelege viața, de a cumula o intinsă cultură, de a-și imbogăti mintea cu tot ce este înaintat, de a depune eforturi continue pentru a stăpini că mai bine limba și mijloacele ei de expresie. Căile pe care le putem folosi sunt cunoscute și de aceea nu le voi mai înșira.

Reamintesc însă un adevăr știut de toată lumea: alături de ei, trebuie să cheltuim timp și energie și să dovedim răbdare și pasiune!

Prof. Petrace DIMA

Primăvară tîrgovișteană

Cea de-a doua ediție a festivalului de poezie „Testament literar”, festival care unește într-o entuziasă emulație spirituală tinerii condeieri din 11 județe ale țării, s-a desfășurat anul acesta sub semnul aniversării semicentenarului U.T.C. Valoroasă inițiativă a uteciștilor de pe meleagurile dimbovițene și-a găsit înălțarea într-o efervescentă juvenilă, în confruntări și dezbatere creative.

Tinerii reprezentanți ai cenaclurilor și societăților literare, devenind mesagerii verbului inaripat, au făcut din afirmarea plenară a vocației poetice năzuință supremă.

Beneficiind de un elevat orizont spiritual, cultivind o poezie de evidentă expresivitate artistică, participanților la festival au adus suflul innoitor al unei generații ce ancorează în prezent premisele viitorului.

Evident, căutările și experimentele poetice, cultivarea uneori excesivă a unei ideiști voit originale, tendința speculativă a pitorescului, teribilismele n-au lipsit.

Dar nu ele au constituit nota dominantă a festivalului.

Poeziei cu acorduri de liră a Sorinei Vissarion, i s-a alăturat versul ce finețe interioară cultivat de Doina Pop. Epoca marilor impliniri a căpătat veșmintul metaforei în creația lui Mihai Vlad sau în cea a Simeonei Moldovan. Emil Valentin Mușat și-a transpus viziunea inedită într-o formă de expresie originală, Dan Cătană și Ioan Petruș — Arbore au făcut din universuri etnice coordonatele unei lirici reprezentative. Sint doar cîteva nume din cele care s-au impus la actualul festival. Speculațele de astăzi vor constitui, poate, certitudinile de miine.

Societatea cultural-științifică a Liceului „Unirea” a fost reprezentată la festival de uteciști: Mihaela Dulcu, Mihaela Miloș, Marius Gondos. Mihaela Dulcu a citit cîteva din poezile recente, creații reprezentative pentru evoluția actuală a tinerei poete.

Ospitalității calde a primăverii tîrgoviștene i-au adus vîi mulțumiri toții cei care s-au întlnit pe meleagurile începaturilor poeziei românești.

Mihaela MILOȘ
anul III E

Zarzăr...

În căușul nopților de primăvară își desface buchetele albe, împodobind livezile în zile de sărbătoare. Florile lui se leagăndă pe crengi scojind strigăte mici de bucurie și de spaimă.

A mai căzut una, s-a legănat pușin și a adormit la rădăcina căldă.

Ultima noapte... noaptea cînd ninge cu flori de zarzăr, ultima noapte a primăverii; noaptea cînd nu dormi și privești cocoțat pe geam cu genunchii strînsi, luna plină... Vîntul înțioară noaptea înceț, misterul nu se destramă... Se audă numai un foșnet surd, parcă zăpada munților s-ar prăbuși.

Se scutură zarzărul...

Adriana CHIRU
anul I C

Mențiune

Participantelor noastre la faza republicană a Concursului de literatură română și a Concursului de limbă și literatură rusă, Mihaela Miloș, anul III E, și respectiv Maria Tazlău, anul I, li s-a acordat cîte o mențiune.

PROBLEME PROPUSE

MATEMATICA

I. Pentru ce valori ale parametrului „m” ecuația de mai jos are rădăcinile mai mici decât 2?
 $(m-5) x^2 - (2m+5) x = 3$
 Să se generalizeze cazul.

Gabriela ȘTEFĂNESCU
anul III A

II. Se consideră ecuația: $x^2 + mx + 4m^2 = 0$

Să se determine m astfel încit să fie satisfăcută relația:

$$x_1 \sqrt{x_2} + x_2 \sqrt{x_1} = a \quad a \in \mathbb{R}$$

1. Să se afle valorile pe care le poate lua m, astfel încit să fie satisfăcută o inegalitate ce se va obține din egalitatea de mai sus, ținându-se seama de semnul expresiei din membrul drept.

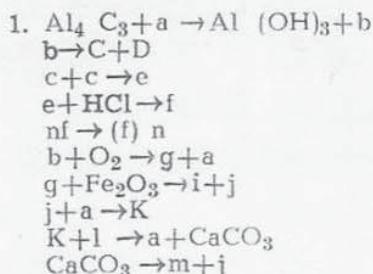
2. Să se studieze cum se deplasează tangenta în punctul de abscisă 1 la graficul cursei.

$f(x) = x^2 + mx + 4m^2$, cind m parcurge intervalul $[-2, \infty)$

Nela MILITARU
anul III A

CHIMIE

III. Se dă următoarea schemă:

Să se determine substanțele a, b, c, d, e, f, g, i, j, k, l, m.

Să se scrie formulele structurale ale substanțelor e și f.

2. Se dă izotopul: $\frac{56}{135} \text{ Ba}$

Să se determine:

- a) numărul de protoni și neutroni ai izotopului;
- b) configurația electronică a elementului și a ionului Ba^{2+} ;
- c) să se afle numărul de electroni de pe ultimul strat al ionului;
- d) tipul de legătură formată cu halogenii și cu oxigenul;
- e) așezarea în sistemul periodic.

Constantin VASILIU
anul II A

Vitrina succeselor sportive

Sportul din Liceul "UNIREA" cunoaște un climat organizat, cu o bună bază materială. Aici elevii sunt antrenați de către profesorii de educație fizică. Exercițiul fizic a devenit pentru elevii liceului un factor de echilibrare judicioasă a efortului intelectual cu cel fizic, contribuind prin calitatea sa de fortifiant al organismului, la spărirea continuă a capacitatei de efort.

În anii de după Eliberare, mulți dintre elevii liceului nostru au obținut performanțe sportive deosebite. Unii dintre ei au devenit campioni naționali, maeștri ai sportului profesori de educație fizică (aproximativ 150), iar victorile lor sunt atestate de trofee (cupe, placete, fanioane, diplome) existente în "Vitrina succeselor sportive". Echipele de volei, baschet, handbal, fotbal, alături de atleți și gimnaști s-au afirmat pe plan național și chiar internațional. Ne fac cinste maeștrii ai sportului: col. N. Anghie, 1952, la hipism; tehnicianul M. Antonescu, 1953, la motociclism; ing. Gabriel Georgescu, 1953, greutate — 15,34 m; prof. conf. Merică Alexandru, 1955, înălțime 1,97 m; profesor Costache Gheorghiu, 1958, gimnastică; prof. Gheorghe Valeriu, 1964, baschet; bibliotecarul Simion Maricel, 1965, gimnastică; asistentul veterinar Gheorghiu Gheorghe, 1970, la canotaj; studentul I.E.F.S. Ioan Neculai, 1971, demifond; studentul F.E.F. Stoleru Remus, 1968, campion național demifond; prof. Passan Teodor, 1960, component al echipei naționale de juniori la fotbal la turneul U.E.F.A. din Portugalia. Aceștia au creat tradiția sportivă a liceului, continuată astăzi de elevii uteciști, campioni naționali la atletism: Fănel Iliescu anul III, la viteză; Vasile Cristian anul I, la cros; Florin Crețu anul III, component al lotului național de juniori, la fotbal, pentru turneul U.E.F.A. 1972.

Cu prilejul sărbătoririi Semicentenarului U.T.C. echipele liceului de atletism și handbal au cucerit trei frumoase cupe, ce s-au alăturat succeselor din vitrina sportivă a școlii.

Componenți ai loturilor judejene de juniori la disciplinele: atletism, fotbal, handbal, baschet, box, judo și turism, elevii uteciști ai Liceului "UNIREA" continuă tradiția sportivă și "vitrina succeselor sportive" așteaptă și de la aceștia noi cupe, placete și diplome pentru a-și mări zestrea adusă de înaintașii lor.

În asigurare se cuprind elevii care frecventează cursurile de zi ale unei școli sau liceu.

Asigurarea se încheie, la alegere, în cadrul același durată, prin unul sau mai multe contracte, pentru următoarele sume asigurate:

a). 10 000 lei pentru invaliditate permanentă totală și 5 000 de lei pentru deces, ambele din accidente;

b). dublul sumelor asigurate prevăzute la lit. a;

c). triplul sumelor asigurate prevăzute la lit. a. care constituie sumele maxime asigurate.

Administrația Asigurărilor de Stat plătește suma asigurată în caz de invaliditate permanentă totală sau de deces al asiguratului, ca urmare a unui accident întîmplat în orice loc, inclusiv în vacanțele școlare, în cursul valabilității contractului de asigurare. Dacă invaliditatea permanentă este parțială, A.D.A.S. plătește, în limita sumei asigurate pentru invaliditate permanentă totală, o cotă din această sumă, corespunzătoare gradului de invaliditate permanentă.

Asigurarea se încheie în baza declarației de asigurare semnată:

— de unul din părinți sau de tutoare, pentru elevii în vîrstă de pînă la 14 ani;

— de elevi cu încuviințarea unuia din părinți sau a tutorelor pentru elevii în vîrstă de la 14 la 16 ani;

— de elevi, dacă au împlinit vîrstă de 16 ani sau dacă sunt în vîrstă de

ASIGURAREA DE ACCIDENTE A ELEVILOR

14 pină la 16 ani și realizează venituri din muncă proprie.

— Asigurarea se încheie pe durata de 6 luni sau de 1 an; durata asigurării se socotește de la începutul răspunderii A.D.A.S.

— Răspunderea A.D.A.S. începe după 2 zile de la ora 24 a zilei în care s-a achitat prima de asigurare și s-a emis poliță; dacă riscurile asigurate se produc după achitarea primei de asigurare însă înainte de începutul răspunderii A.D.A.S., se restituie prima incasată.

La asigurările ce se reinnoiesc, răspunderea A.D.A.S. continuă fără intrerupere dacă primele se plătesc înainte de expirarea asigurării în curs.

— Asigurarea poate fi reinnoită și în baza declarației de asigurare initiale, dacă primele se plătesc înainte de expirarea asigurării în curs.

— Primele de asigurare sint de 12 lei pe șase luni și 24 lei pe un an, pentru elevii școlilor profesionale, școlilor de maștri, școlilor de specializare post liceale cu profil tehnic și liceelor de specialitate cu profil tehnic, iar pentru ceilalți elevi prima de asigurare este de 6 lei pe șase luni și 12 lei pe un an.

În cazul cînd se fac asigurări pentru dublul sau triplul sumelor asigurate, se plătește dublul sau triplul primelor de asigurare.

Suma asigurată se plătește:

— în caz de invaliditate permanentă de accident, contractantului, respectiv părintelui ori tutorelui care au dat încuviințarea la încheierea asigurării, sau asiguratului, cu respectarea dispozițiilor legale privitoare la minori.

— în caz de deces din accident, beneficiarului înscris în poliță, sau în lipsă de beneficiar desemnat, moștenitorilor legali ai asiguratului.

Asigurările se pot încheia prin responsabilitate cu munca A.D.A.S. din școli și licee.

La prima vedere, sănt un cartonaș ilustrat, aflat la dispoziția voastră în orice școală, unitate C.E.C sau aficiu poștal. Ce trebuie să faceți pentru a intra în posesia mea?

Nimic mai simplu; dar mai întii îngăduiți-mi cîteva cuvinte.

Aveți desigur experiența și regretul unor bani, rămași după ce v-ați cumpărat prăjitură preferată, ciocolata sau o carte nouă, chiar dacă puțini la număr, despre care nu vă mai amintiți decit că i-ați avut cîndva.

Încolo, nu mai știți nimic despre ei ca și cum nu i-ați fi avut niciodată! și ce nevoie ați avea în unele cazuri de ei, de toți acești bani — uneori mai puțini, alteori mai mulți — care vi s-au scurs printre degete. I-ați cheltuit poate pe lucruri nefolositoare și tocmai aceasta se numește risipă. Ei bine, este un lucru pe deplin stabilit că prilejurile de a economisi sunt matematic egale cu cele de a risipi, că absolut orice spălită de a risipi — oprită la timp — devine economie. Puteți face și probă, ca la aritmetică. Este de ajuns ca ori de câte ori aveți o sumă în buzunar și care vrea să o ia razna să vă puneti cu toată tăria o întrebare:

— De ce să dau eu acești bani de-a azvîrlita? N-aș putea oare să-i economisesc?

Dorim să prevenim regretul cheltuirii fără rost și fără urmă a micilor voastre sume, dorim să vă punem la îndemnă un „magnet” pasionant și puternic care să le opreasca rostogolirea.

Tocmai de aceea m-am născut eu,

CECUL DE ECONOMII ȘCOLARE

Fiecare cartonaș, frumos colorat, purtind chipul unui om de seamă, este semnul că ați economisit 5 lei. Dar eu nu sănt singur, fac parte încă de la naștere dintr-o familie, săntem 10 frați sau, cum se exprimă părinții mei, un set de 10 cecuri, înfățișând oameni vestiți dintr-o ramură a gloriei umane: oameni de știință, personalități din trecutul glorios al patriei, scriitori și.a.m.d.

Un set de cecuri — o mică encyclopédie, cu foi „vrăjite” ce se pot preschimba la primul ghișeu C.E.C. fără nici o formalitate în suma investită sau într-un libret de economii.

În plus, economisind pe Cecul de economii școlare noile voastre cunoștințe, imaginea lor, vă vor însoțî chiar după despărțirea voastră.

Tocmai aceasta mă face să cred că și voi, ca și

prietenii mei mai vechi, mă veți primi cu interes și că ne vom cunoaște și împrietenii temeinici.

Nădăduiesc că voi face cît mai curind cunoștință personală cu fiecare pionier și școlar. Vă aştept cu nerăbdare și nu uitați, mă numesc:

CECUL DE ECONOMII ȘCOLARE

Mă găsiți intotdeauna: la școală, la ghișele C.E.C., la oficiile poștale și, indiferent de chipul sub care mă veți căuta și găsi, îngăduiți-mi să vă asigur de întregul meu ajutor.

Al dv., al tuturor, dragi pionieri și școlari,

colțul elevului econom

**Dăti-mi voie
să mă prezint!**

economisiți
pe cecurile
de economii
școlare

Cecul de economii școlare